

характер. Доказателственият материал, който фактически се взема предвид от мешереджиите максимално се доближава до практиките на макрообществото – свидетелски показания и официални документи – удостоверения, епикризи, фактури. Прецеденти, свързани с остракизъм или табуизиране на отделен индивид, регистрирани от етнографите в предишните столетия (*Stoyanovitch 1974; Kephart 1987*), не се срещат. Те са преценявани като неадекватни наказания – ищецът няма да получи възмездие, а виновният има възможност да се интегрира в друга ромска общност или в макрообществото така, че наказанието няма да има голяма тежест. Не се практикуват мутиляцията и убийството, тъй като наказаният или неговият род ще потърси закрила от законодателството на макрообществото и съществува вероятност мешерето да се инкриминира.

3.4. Религиозни практики

МАХРИМЕ

Във връзка с мешерето някои автори говорят за ромска система от табута (*Stoyanovitch 1974: 120-127; Kephart 1987: 180; Sway 1988: 77; Окан 1994*), регистрирана от българските етнографи като махриме (*Марушиакова 1992: 146*). В западните изследвания, посветени на тази тема, са познати редица диалектни варианти: мариме, мохадо, магердо, магерипен, мокерди, праствло и палсчидо (*Kephart 1987: 153-157; Sway 1988: 53-56; Fraser 1992: 245; Кенрик 2001: 126*).

Самата дума махриме е по-скоро непозната за ромите, с които съм разговарял. Обикновено запитаните не правят никаква асоциация с нея, макар че някои от респондентите все пак казват очакваното от мен: “омърсен”, “замърсен”, “заразен”. Всъщност, думата е ясна предимно в общността на калдерашите, където почти без изключение бива разпозната. Когато на представители на другите ромски субгрупи опиша какво имам предвид, те го интерпретират като: *грех*, *безех*⁵⁶ или *гюна*⁵⁷ - в зависимост от преферираната си идентичност. Лексемата махриме е с три възможни етимологични линии. Първата възможност е понятието да произхожда от гръцки глагол, означаващ “замърсявам” и характерният за ромските причастия суфикс “-ме”, който също е заемка от гръцкия език (*Fraser 1992: 55*)⁵⁸. Втората възможност е свързана с конотативния смисъл на думата. Според тази хипотеза, понятието произлиза от ромския корен “мар-”, лежащ в основата на глаголите “да ударя”, “да

---

⁵⁶ букв. грях

⁵⁷ *günah* - (тур.) Грях; Прегрешение

⁵⁸ Фрейзър на споменава изрично глагола, но вероятно става дума за